

[Korsgaard.]

en høj Pengeløn, men det er efter mine Begreber i og for sig ikke en høj Løn. Men at det er de almindelige Udgifter, der bestemmer Boligens Værdi, turde vistnok være nogenlunde givet.

Den højtærede Minister siger endvidere, at jeg, og ogsaa det ærede Medlem Hr. Elgaard, har sagt, at her var Tale om højrentede Laan, men at det var ganske urigtigt. Det er muligt, at det er urigtigt, for der er een Ting, vi ikke har faaet noget at vide om, nemlig hvilken Kurs den højtærede Minister regner med i denne Forbindelse. Regner Ministeren med en Kurs af 100, er det nemt at overse, saa er Laanet til $5\frac{1}{2}$ pCt., men hvis han regner med en Kurs af 95, hvad nogle vil anse for en høj Kurs i Betragtning af den Sikkerhed, der gives i det foreliggende Tilfælde, saa stiger Renten i hvert Fald med mindst 1, saa er vi oppe paa $6\frac{1}{2}$ pCt., og det synes jeg dog er en nogenlunde høj Rente. Men dette, det interessanteste til Bedømmelse af Laanenes Kostbarhed har den højtærede Minister slet ikke været inde paa — det kommer maaske.

Vi kommer dernæst til Problemet: de kortfristede Laan. Ja, det skulde være underligt, om det ikke havde været diskuteret mange Gange før, men fordi det har været diskuteret før, er det jo ikke sikkert, at det er uklogt, at man ikke er gaaet over til det. Man skulde tværtimod tro, at naar man efter en Diskussion undlader at udføre det i Praksis, betyder det, at man ligegodt har fundet en Række Momenter, som har talt derimod, og disse Momenter ligger da ogsaa ganske klart for Dagen — i hvert Fald for nogles Vedkommende.

I det Øjeblik der er en hel Del Mennesker, som sætter deres Penge i Sparekassen og faar, i København $3-3\frac{1}{2}$ pCt. Rente og i Provinsen $4-4\frac{1}{2}-5$ pCt., er det klart, at jo større Adgang de har til at anbringe deres Penge i Papirer, for hvilke de ved, at de en bestemt Dato, der ikke ligger alt for fjernt, faar Pari, jo mere fristet er de til at købe det paagældende Papir. Der er heller ikke mindste Tvivl om, hvem der købte Obligationer, da Københavns Borgerlaan blev udbudt. Det var selvfølgelig ikke Folk, som i Forvejen havde Obligationer, og som skulde afhænde dem til en eller anden lav Kurs, der følte sig fristet. Men de, der følte sig fristet, var Sparekassendskyderne, det er da en Kendsgerning, der er hævet over enhver Tvivl — og det ved enhver, der har nøjere Forbindelse med de store Sparekasser her i Køben-

havn —, at Laan af den Slags trækker Penge ud af disse Institutioner. At det skulde være fortjenstfuldt, og at det navnlig skulde virke i Retning af at komme ned paa en lav Rente, kan jeg ikke se.

Troen paa, at man paa denne Maade baade kan skaffe Penge og virke i Retning af at trykke Renten, er saa naiv, at det kun kan være meget mærkelige Mennesker, der kan tro sligt. Det maa vist være Folk, som kender overmaade lidt til normal Forretnings-Tankegang, men af dem findes der jo ogsaa nogle Stykker i dette Land og maaske ogsaa i denne Sal. Nej, man kan ikke beggø Dele paa een Gang. Det fristende ved Laanet er den trods alt høje Rente, men at tro, at Laanet samtidig kan virke rentenedsættende, hører til de Besynderligheder, som jeg ikke kan begribe.

Hvad angaar mit Partis Stilling til Sagen, vil det formentlig være fremgaaet af mine Udtalelser, at vi ikke ser i det, der her foreslaas, noget, der i Virkeligheden betyder noget afgørende. Naturligvis, hvis det skulde vise sig ved en nærmere Bedømmelse af Situationen, at det i hvert Tilfælde ikke virker mere skadeligt, end det virker gavnligt, saa, som de elskværdige Mennesker vi er, ja, saa er det muligt, at vi for at gøre Indenrigsministeren og hans Parti den Glæde gaar med til noget af det, der er foreslaaet. Det skal jeg lade være usagt. Men jeg kan forsikre om, at vi foregøgler os ikke, at vi ved et Lovforslag af den heromhandlede Art kan skabe nogen nævneværdig Lettelse for Byggeriet.

Holger Kristiansen: Til min Udtalelse om, at det foreliggende Lovforslag ikke kunde genere nogen, sagde det ærede Medlem Hr. Elgaard, at det kunde dog være, at de Penge, som her blev bundet i Kasseobligationer, kom til at mangle andre Steder. Det er den samme Misforstaaelse, som altid gør sig gældende, saa snart der er Tale om, at der gaar Penge ud til saadan Virksomhed. Nej, de Penge, der bindes i disse Kasseobligationer, de forsvinder ikke, de gemmes ikke paa Kistebunden eller i Pengeskuffer; de gaar ud i Produktionen, der købes for dem, de kommer til at cirkulere og befrugter derved en hel Række Omraader, hele Produktionslivet. Derfor vil netop de Penge, som der købes Kasseobligationer for, komme til at virke og ikke komme til at ligge stille, og de vil derfor ikke mangle noget Sted. Det er den samme Betragtning, som bestandig gøres gældende, naar der er Tale om Opsparing af Kapital, hvor Partiet Venstre bestandig tænker paa